

Pobaltí 2002

Vyjeli jsme 3. července, pěkně po poledni, z Plzně. Začátek se nám moc nepovedl, protože jsme v Plzni u hřbitova stáli asi 2 hodiny. Nakonec jsme stopli nějakého fyzioterapeuta, kterej nás hodil na Zličín. Metrem na Černý Most to trvalo zase hodinu. Dali jsme si pivečko a šli stopovat. Zase to bylo na hovno, tak Šaman přines bagety a další pivka. To už jsme ale byli trochu vypruzení a už jsme vyhlíželi místo na spánek. Naštěstí zastavil polák s mladoučkou dcerkou a že nás odveze do Polska. Směr měl sice trochu jinej, ale jeli jsme. Dcera celou cestu mlčela, asi jsme se jí moc nelíbili. Během jízdy začalo chcát a sešeřilo se. Hranice jsme přešli pěšky, polskej celník byl divnej a chcalo jaxvině. Týpek nás vyhodil kus za hranicema u Boleslawce, nebo kde. Zalezli jsme na louku vedle velký hradby a postavili stan, což se ukázalo prozíravý, páč za chvíli začalo chcát a bouřka všech bouřek se usadila přímo nad náma. Docela jsem měl strach. Pekelně chcalo a pozdějš i nám do stanu. Nějak jsme pak vyuhli.

Čtvrtek, 4.července 2002

Jak jsme ráno vstali, tak jsem se nasral: spacák turch, věci v báglu taky, mikina, kalhoty, trika – všechno mokrá jako prase. Dali jsme snídu a cigó, já přivázal mikču na bágla a vyrazili jsme na hajk. Bylo sice poledne, ale zataženo a hnusně. Asi za 20 minut zastavil týpek s dodávkou. Byl to mladák pohodář. Kecali jsme o pivku, hulení a ženskejch. Hodil nás do Wrocławu.

Wroclaw je veliký město, skoro velkoměsto. Nový baráky, starý kostely; bohužel celej den se střídal déšť se zataženou oblohou, takže dvě pivka (5,7%) jsme si dali v parčíku na lavičce, kde skoro nikdo nebyl. Pijeme a najednou policajti, že se v Polsku nesmí pít alkohol na veřejnejch místech a ať hodíme ty nedopité piva do koše. Udělali jsme tak s celkovou nechutí, benga si opsali pasy, dokonce je zajímaly jména rodičů. Když odešli, vytáhli jsme pivka z koše a potají je dokalili. Byli silný a ani ne extra drahý, asi 2,5 Zl.

Zase chcalo, tak že tedy pojedem dál. Šli jsme městem asi půl hodky, dali jsme druhý pivo a stopovali jsme asi do půl 8. Byla zima, foukal severák a pomalu se šeřilo. Zase už na nás lezly černý myšlenky, až najednou zastaví kamion jak prase a že nás hodí kousek od Poznaně. Tak jo! V kamionu jsem „seděl“ veprostřed, takže za hodinu jsem byl K.O. Řidič napřed nemluvil, jenom vytruboval holky a smál se. Pak se trochu rozpovídal, na svačinovej zastávce se s náma bratrsky podělil o klobásku. To už jsem skoro usínal, Šaman vedle vytuh totálně. Vyhodil nás asi v 11 hodin v noci ve vsi asi 20km od Poznaně. Zkonstruovali jsme stan, já vytáh prochcanej spacák a zahájili jsme spánek. Nemoh sem usnout, protože sem hlídal kolíky, aby se ve větru neuvolnili ze šterku, na kterym jsme měl stan postavenej. V noci trošku chcalo.

Pátek, 5. července 2002

Ráno bylo krásně prosluněné. Vzbudili jsme se asi v 10. Usušil jsem věci, pojedli polský chléb a českou vysočinu a ementál. Hodili jsme si frisbí, ale moc to nešlo, foukal vítr. Tak jsme v sklepu, tady říkají krámu sklep, zakoupil vodu a vyrazili stopovat do Poznaně. Trvalo to asi půl hodky, než zastavil týpek s pick-upem. Seděli jsme v zavazadlovym prostoru a bylo nám dobře. Svítlo slunce a my jeli na sever.

Jsmo v Poznani. Koupili jsme si každej 3 pivka: Mocny lech, Lech a Styskie. Zase 7% a 5,7%. Ležíme v parku u řeky. Je celkem pěkně, akorát funí vítr.

Po kalení piv v parku vyrazili na stopa asi v 17 hodin. Veselá nálada nás provázela na výpadovku na Bydgoszcz na kraj města k jezeru, kde jezdilo na kolech a inlinech spousta roztomilejch kočiček. Bohužel jsme je očividně nepřitahovali a tak ke flirtu nedošlo. Asi po půl hodce stopování nám nějakí hoši dali najevo, abysme šli kus dál, na nějakou křižovatku. Tak jsme obešli půl jezera a za kruháčem stopovali na ten Bydgoszcz. Netrvalo to ani 5 minut a cyklista nás poslal jinam, prej lepší směr. Tak jsme zase nahodili bágly na ramena a vrátili se na kruháč. Tam jsme se ptali týpka, kudy kam, ale ten nás zas posílal zpátky. Naštěstí se objevil zase ten cyklista a skoro se s chlápkiem pohádal, že nám povídá kraviny. No tak jsme poslechli a šlapali po cestě, která se, bohužel, opravovala a jelo tam hrozně málo aut. Došli jsme na zastávku busů kolem takovejch holobytů a stopovali. Nic. Pak přišel pán a poradil nám, abychom jeli pět zastávek autobusem na nějakou velkou křižovatku za město, kde

by mělo podle všeho jezdit hafo aut. Tak jsme tedy zase poslechli, ale šli jsme pěšky. Procházeli jsme předměstskou čtvrtí, kde se pohybovali divní lidi co spali na ulici nebo kalili. V jednom stánku jsme k večeri zakoupili dvě pívka Lech a chleba. Chtěli jsme dojít na tu křižovatku a přespat tam. Na konci města nám ale sám zastavil taxík a že nás na tu křižovatku hodí. Řek sem, že nemáme prachy a on, že to bude gratis. Tim začal večer hodnejch poláků. Na křížu ti bylo ještě kus, ale tágem asi 3 minuty. A opravdu, křižovatka jako prase, spousta aut a výtečný místo na stopa!

A pak to frčelo jako na drátku. Za 2 minuty zastavil týpek s fordem a že jede do Gniezna. Tak jsme se nalodili a jeli. Kecali jsme jak to šlo a byl tak hodnej, že nás vzal na nějaký úpině nejvíc poutní místo Polska. Byla to asi 10km zajížďka do polí. Cestou se ptal nějakých pěkných holek na cestu, kterou stejně asi znal a dost se tím bavil. Poutní místo bylo boží. Stála tam veliká kovová konstrukce ryby a zvon Ježíše Krista. Taky tam lítalo asi milión chroustíků letních, kterejch se Šaman zpočátku bál. Bylo už šero, asi 22 hodin a my pak ještě jeli do nedalekejch skanzenů, který ale byly už samozřejmě zavřeny. Viděli jsme pár hrázděnejch baráků a dřevěný větrný mlýny. Při cestě zpět se zas týpek ptal na cestu třech fakt moc pěkných mladejch holek, ale ty nevěděly nic, tak z nich aspoň dostával co dělají večer. Když jsme přijeli do Gniezna, který se nám alespoň z auta moc líbilo, byla už tma. Ukázal nám kostel a projel s námi město, kde to celkem žilo.

A pak nás odvez sem. 15km od Gniezna k jezeru, kde se údajně seznámil se svojí ženou. Na plániče, mezi dunama jsme postavili stan a zalezli jsme. Příjemný spaní, pěkná noc.

Sobota 6. července

Asi 14 hodin Válime se jezera, asi 20km od Gniezna. Pofukuje vítr, sluníčko svítí, takže pohodička.

Chrápali jsme asi do 10. Ráno přijeli uklízet košíky a sdělili nám, že se tu nesmí stanovat. Napřed byli hustý, ale pak sklidnili a říkali, že jim je to jedno, ale stráž že nás může zpokutovat. Tak jsme tu doteď, je asi 15:30. Byl jsem koupit vodu v hotýlku u cesty. Stála 8 Zt.

20:40 Pořád jsme u vody. Už skoro sami, jen dva kluci tu skáčou salta a kozelce. Asi nějaký karatistí! Je klidnej podvečer.

Pondělí, 8. července, 16:40

Sedíme v parčíku v Gdaňsku, je krásně. Právě jsme posvačili chléb a pomazánku, vše za 2 Zt. Všude je spousta kočíček, hlavně se nám líbila jedna mladoučká černovláska, se kterou jsme seděli na lavičce na korzu. Bohužel mohla oči nechat na pouličním kytaristovi co hrál Red Hoty. Byla fakt roztomilá! Tady v kašně plní nějakej chlápek PET lahve asi už 20 minut. Prošli jsme město, který opravdu za shlédnutí stojí. Pěkný kostely, v jednom byla výstava fotek za 2 Zt. Je tu pohoda. Asi pojedeme vlakem do Malborku.

... takže jsme u jezírka skejsli ještě jednu noc. Večer štípali komáři jak hovada, celýho mě podobali, hlavně když jsem sral. Spát jsme šli celkem brzy, asi v 22 hodin.

Neděle, 7. července

Vstali jsme v půl 10. V jezeře jsme provedli ranní hygienu, ale poněvadž začalo chcát, vlezli jsme zpět do stanu a chrápali až do dvanácti. To už nás to tam sralo, tak jsme sbalili saky paky a vyrazili na stopa. Šaman byl v hotýlku natočit vodu, ale prej to nešlo a přines jen 2/4 PET lahve. Nic extra. Chleba jsme neměli žádněj.

Stop šel na píču. Napřed poprchávalo, pak přšelo, tak jsme stáli u křížku pod lípou a mávali na auta. Já pak šel do nedalekýho baráku pro vodu. Asi až ve čtyři jsme zaznamenali první úspěch, ale týpek měl malej vůz a vzal by jenom jednoho. To sme nechtěli a stopovali v tom svinskym horku dál. Projelo taky pár čečů, ale nezastavili, kurvy. Naštěstí asi za pět minut nato zastavil chlap – nemluva a odvez nás do Bydgoszcze. Protože nás vyhodil kousek od Tesca, neváhali jsme a šli za nákupama. 2 x pivo Zubr, 2 x pivo Kronk, chleba, bagetu, vodu, 1kg Tesco jablek. Nákup jak prase. Piva a bagetu

jsme vyžrali u smradlavý řeky 100 metrů od Tesca. Nato jsme šli stopovat směrem na Gdaňsk. Chtěli jsme na hrad do města Gniev, asi 70 km od Gdaňsku.

Šli jsme městem asi kilák a před mostem začali stopovat. Lidi mávali, smáli se, nicméně nikdo nezastavil. Pak nás nákej párek poslal za most, asi 300m dál. Stála tam né moc dobrá stopařka, ale hned odjela. Bylo asi už 20 hodin a my pokukovali po místě na nocleh. Asi za čtvrt hodiny zastavili hovaďáci: chlap – Kojak se dvěma ženskejma, asi 40 let. Měl starýho medvěda s vlečňákem a že nás hodí do Gnieva. Poslouchali rock a já, jak byl vykalenej, chtěl tancovat a bylo mi prima. Cestou trochu chcalo, ale kochal jsem se krajinou a ani mi to nepřišlo. Vyhodili nás asi ve 22 hodin. Slabě chcalo a šefilo se. Hrad byl boží. Velkej a byl už z dálky dominantou malýho městečka. Večer jak má bejt, nanešťtí se k nám na náměstí přílíp místní notorik a jal se nám dělat průvodce. Zřejmě nás chtěl přemluvit, abychom šli zakalit a zaplatili mu pár pivek, což se mu nepovedlo a tak se s náma grandiózně rozloučil. Dal jsem si poslední cígo před božim barákem a vydali jsme se hledat nocleh za cestu, co jsme po ní přijeli. Po pár set metrech jsme postavili stan na konci slepý ulice na plácku před nemocnicí. Začínalo zase chcát.

Pondělí, 8. července

Vzbudili jsme se poprvé v osm, ale pak jsme ještě asi na hodku vytuhli. Před nemocnicí postával údržbář, kterej nám povídal, že tu není kemp. Dělalí jsme že nerozumíme a vypadli pryč.

Těm Polákům tady nahoře není vůbec rozumět. Hrozně to drmolí a mluví nesrozumitelně. Don't understand.

Šli jsme zase do městečka, na rynku jsme uvařili kávu a pojedli chléb se sýrem a salám Kavalír z ČR. Pak jsme prolezli hrad, tedy jen zvenku, poněvadž je pondělí a to je zavírací den. V hradu probíhala škola magie, spousta dětí a z oken koukali kalhotky. Fotili jsme hrad a poté se pak vydali přes městečko na stopíka.

Bylo to celkem fajn, protože asi za půl hodiny zastavil děda s pěkným, ale malým VW a jel až skoro do Gdaňsku. Dostali jsme mentos a děda pravil, že jede pomalu, protože je starej a má čas. Pravda, několikrát jsme to skoro nabořili do auta před náma. Děda asi deset kiláků před Gdaňskem odbočoval na Gdyni a dál nám 10 Zt na bus do centra. Nechtěli jsme, ale vnutil nám to. Tak jsme chvíli pokoušeli stopařský štěstí a nakonec odjeli za 4,80 Zt do Gdaňsku. Celou cestu jsem stál u řidiče a držel baňohy.

Gdaňsk

Ale Gdaňsk stojí za to! Přijeli jsme do města, přímo naproti nádraží. Než jsem se stačil rozkoukat, dotlačil Šaman dvě zmrzliny. Pak jsem si dal první gdaňský cígo. Dali jsme bágly do nádražní úschovny, což potom stálo 12 Zt. Ale s bágly na prohlídku města?

Napřed jsme chtěli jít k přístavu, než nám v nějaký posraný vrátnici řekli, že se tam nedá dostat. Tak tedy klasická prohlídka města. Lezli jsme po kostelech, historickym centru apod. Taky jsme nakoupili v supermarkáči chleba, dvě oplatky a dva sendviče, vše za 10 Zt. Rozhodli jsme se, že pojedem do Malborku vlakem. Chtěli jsme uplatnit slevu na ISIC, ale paní nechtěla. Byla se i někde zeptat, což jí zabralo asi pět minut, ale nic, takže Gdaňsk-Malbork za 8,50 Zt. Vlak byl narvanéj jaxvině, jeli s náma taky dvě extrémně vyžraný Švédky. Do Malborku to bylo asi 54 km a 45 minut cesty.

Malbork

Hrad jako hovado!!! Obrovskej komplex, hradby, podhradí, paláce. Byznis jako všude: krámky s píčovinama, kýč, restauračky. V městečku jsme zakoupili negazovanou vodu, asi za 1,5Zt, a šli jsme pod hradby k řece. Bylo už asi osm večer, psal jsme deník, pokuřoval, když tu najednou se k nám přichomejtli dva kluci, co kalili tequilu. Dali nám kompletního panáka: tequila + sůl + citrón a Šaman jim zas balil cígo za cígem. Jeden byl už pěkně našrot, pad nazem a hrozně vytuh. Druhej byl policajt a byl v pohodě. Kecali jsme česko-polsko-anglicko-německy a tužili česko-polský přátelství. Pak ještě

dorazil jejich kámoš Marek, co prej je letec, ale moc toho nenakecal. Předali jsme si adresy a nechali si poradit, kam jít spát.

Vyrazili jsme asi v půl desátý, ale stejně jsme šli jinam, než nám radili. A to kousek za město, k obrovskej kupě hoven. Stan jsme postavili na zpustlej zarostlej louce, hnedka vedle tý hromady mrvy. Byli jsme dobře maskovaný! Ještě než jsme stačili postavit stan, začali řídit komáři. Ale HROZNĚ! Bylo jich tám asi milion, dostali se i do stanu, kurvy, vůbec nevím kudy. Polovinu noci jsme je zabíjeli. Kus nad náma jezdily vlaky.

Úterý, 9. července 2002

Je asi půl osmý. Jsme u rybníka, tedy vlastně asi u jezera, kus před Olszynem. Voda je celkem hnusná, knědá a samá řasa. Navíc na koupání je vyhrazeno asi 50 m². Bylo sem vstupný 1 Zt. Malý pivo za 2,50 Zt. Je dobrý, vyžral bych jich několik. Ženský skoro žádný. Celej den byl hic jako prase, hlavně na stopu, než jsme dojeli sem, jsme skoro zheblí. Odtud nás asi brzy vyfáknou, páč se to tu večer zavírá. Obludná veřejná pláž – louka. Občerstvení a rádio. Hnus!

Středa, 17:00

Sedíme v busovej zastávce a lámáme třetí pivko. Jedeme se juknout na bunkry po Hitlerovi. Je hic.

Úterý, 9. července

Vstali jsme včas, před devátou a vyrazili na hrad. Vstupenka stála 11,50 Zt studentská. Prohlídka trvala asi tři hodiny. Přifařili jsme se k výpravě německejch turistů, skoro samejch důchodců, takže výklad byl německy. Jedna bába na nás byla hrozně hustá, vyháněla nás od nich, ale ostatní se nás zastali.

Po prohlídce jsme se přes město vydali na stopíka. Došli jsme za most, co překlenoval nádraží a koleje a na bus-stopu stopovali. Nějaká holka nám poradila, ať jdeme ještě dál, ale já dvakrát máv rukou a zastavili dva podnikatelé s KIAou. Jeli jak hovada a odvezli nás do Elblogu. Byli hodní a vzali nás na výpadočku, kus za město. Byl hic, ale stromy nám dělaly stín. Pojedli jsme čokoládu a chleba a pak na nás hejk týpek s tatrovkou, co vyjížděl z benzinky. Byl to mladák, celou cestu mlčel a my taky. Vyhodil nás na nějakej velkej křižovatce u Ostrody. Stopovali tam dva tuční skiní, ale byli v poho a nechali nás žít. Pak jsme ale museli jít asi čtyři kiláky pěšky po cestě. Bylo vedro jako prase, auta jezdily jako krávy, prostě opruz. Navíc sem si ještě víc roztrh mé oblíbené tílko!

Stopovali jsme u nájezdu na velkou cestu a mysleli sme, že zhebne. Horko, žádněj stín, auta moc nejezdily. Byla to hrůza. Asi za hodinu nám zastavil mladej otec s dvouma klukama, ale že jede jen 15 km. V tom horku jsme neměli sílu odmítnout. Naštěstí. Asi se jeli vykoupat, protože zajel k rybníku, asi kilák od cesty a u nádraží nás vyhodil a dal nám 20 Zt, ať jedeme do Olstynu vlakem. Tak jo! Poděkovali jsme a vlakem nejeli. Šli jsme se vykoupat.

K večeru, asi v devět, jsme se vrátili k hlavní cestě a utábořili jsme se na rozbitým hřbitůvku mezi hroby. Bylo to hezký, takovej lesíček v poli, krása. Postavili jsme stan a za bzukotu komárů vytuhli.

Pátek, 12.7., 14:00

Jsme po lunchmeatovém miniobědě v Augustowě. Před námi je Litva. Sedíme ve vlakovej zastávce, cesta vypadá dobře, celkem dost aut i nějaký stopaři. Sem nás přivez nějaký děda, ale pozor, profesor. Asi byl za vodou, pěkný fáro (ford), asi zatím nejlepší kára, jakou jsme se tu svezli. Jel sem do jachtovýho klubu, kterej hlídá voják. Na ceduli píšem LT.

Je 17:00 hodin. Jsme 30 km před Suwalky a jsme asi v hajzlu. Jezdí tu dost LT i LV, tedy kamióny, ale vůbec neberou. Jsme tu už asi dvě hodiny. Šaman šel do nějaký usedlosti pro vodu.

18 hodin. Je to na hovno, furt jsme se nehejbli z místa. Začínají nás obestírat černý myšlenky!

Středa, 10. července

Ráno jsme procitli v tom hřbitůvku. Já se šel vysrat, pak i Šaman. Uvařili jsme kávičku, posnídali a šli hajkovat. Byli jsme rozverní a tak jsme na lidi mávali, tančili a všemožně skotačili. Zastavil mladák, nabídl mi cigaretku. Jel 110 ve městě a asi chvátal do práce, protože na zadním sedadle ležela sváča. S pomocí mapy nás odvez na konec města k benzíně, kde samozřejmě konec města zdaleka nebyl. Šaman na benzíně koupil lehce gazovanou vodu a vyhodil tam bordel. Nějakej týpek nám poradil, ať jdeme dál, za viadukt. Tak jsme tedy šli. Byl to celkem flák, ale hlavně bylo strašný vedro. Stopovali jsme za křižovatkou, ale asi tři hodiny nám nic nezastavilo. Byli jsme docela hotový, hlavně Šaman chtěl furt koupit piva, ale nebylo kde. Horko bylo pekelný.

Naštěstí najednou zastavil děda s tatrovkou. Byl v pohodě, ukecanej a řekl, že nás odveze k bunkru po Hitlerovi, že to musíme vidět na vlastní oči. Cesta bylo dlouhá, páč jel dost pomalu. Cestou se stavěl u dcery v Margovu a my šli do supermarketu a koupili: chleba, hrozně dobrou housku, dva banány, jabko, dvě piva a sýr. Něco jsme sežrali, dali ty piva a Šaman skák ještě pro další čtyři. Děda se rozloučil s dceruškou, co bydlela v novém sídlišti a vyjeli jsme. Do Ketrzynu. Vyhodil nás na autobusovej zastávce u hřbitova a my vypili ty piva. A rozhodli jsme se vykalit, tak jsme naproti ve sklepu koupili další čtyři piva. Měly okolo 6%.

Sobota 13. července, 13:33, Litva

Úspěšně jsme prošli hranicema do Litvy. Napřed 8 km pěšky při kamiónech, pak pět kontrol v úseku asi dvou kiláků. Teď vaříme první suchý jídlo, těstoviny s paradajkovou omáčkou. Hned za hranicema. Stop bude asi krušnej. Nejezdí tu nic!

Autobusem, už s pěknou náladičkou, jsme za 5 Zt dojeli k Vlčímu doupěti. Nechali jsme se vyhodit před lesem, což nám děda poradil. Hodili jsme bágly na hřbety a šli lesem po cestě k bráně. Míjeli jsme úplně boží lužní les, asi největší, co jsem kdy viděl. U brány do areálu jsme kalili v busovej zastávce ty piva... Já, už hrozně našrot, psal nějaký SMSky domů, Šaman šel do hotýlku zakoupit další čtyři piva. A to už jsem byl vykalenej jako prase. Jak tam tak popíjíme a klábosíme, přijel na bicykle hlídač, ptal se co a jak, my že jsme z Čech, nemáme prachy a chceme vidět bunkry. Pak se mlčelo a týpek odjel pryč.

Byl už večer a my vyrazili zpět před les k jezírku, kam nás děda na nocleh nasměroval. Už si to moc nepamatuju, jen vim, že jsme se myli v jezeře a že přišli nějaký mladáci. Něco jsme kecali s jednou holkou a pak jsme nějak postavili stan a ulehli. Za chvíli jsem se poblíl. Hned před stan. Šaman sváděl nekonečnou a nevitěznou bitvu s armádou moskytů. Ráno jsem byl seštipanej nehoráznym způsobem, nešel totiž zapnout stan.

Je sobota, 13. července, 20:53

Jsmo na Litevsko-Lotyšský hranici. Překvapili nás totálně ožralí pohraničníci, Lotyši. Samý mladý a pěkně zmrskaný. Vypadá to tu dobře!

Vaříme vepřové ve vlastní šťávě. Auta tu nejezdí skoro žádný.

Čtvrtek, 11. července

Ránko, kocovina, nic moc! Zaházel jsem tu šavli před stanem pískem. Nějakej zoufalej rybář se snažil přelstít ryby, ale marně. Pomalu začali jezdit lidi k vodě, my se tam motali, snídali a dávali se po kalbě do kupy. Trochu jsem si zaplavoval, abych dovršil očištění a asi v 11 jsme vyrazili na bunkry. Na křižovatce u lesa, kde jsme vystoupili z autobusu, jsme vlezli do jednoho baráku pro vodu. Napřed nás přiběhli přivítat dva podivní psi a pak se s chrapotem ukázal týpek, takovej jasnej samotář. Vodu nám chtěl nalejt z hnusný konve, co stála u baráku, ale naštěstí už tam žádná nebyla, tak zevnitř přitáh kýbl a hrnek a my naplnili dvě PETky. Chlap se nás ptal, jestli je Polsko fajn, my že jo, poděkovali jsme a odešli za Hitlerem.

Zas jsme šli až k hlavní bráně areálu, kde jsme se včera tak oddělali, a ještě kus dál, přesně podle mapky, co nám nakreslil náš kouzelný děda. Poradil nám totiž, abysme to vzali proti směru normálních prohlídek a tudíž neplatili vstup.

Bunkry ve Vlčím doupěti jsou fakt hovadský! Obrovský kvanta železobetonu, rozmístěný po lese a pomalu chátrající.

Neděle, 14. července, 15:27, Riga

Vaříme v Rize v parku. Lidi trošku čumí. Před náma je velkej pravoslavnej kostel. Město bude asi pěkný, po obědě jdeme na prohlídku. Je horko

18:36, Riga

Dožrali jsme meloun a pijeme pivko z PET. Jmenuje se Pilzenes a má jen 4,7%. Tady v parčíku, asi vedle z divadla, vylezly holky v krojích a něk se tu točí a tančí. Ale hezký nejsou ani trochu. Jinak jsou tu samý ožralý lidi.

21:15, u Baltu, asi 30km za Rigou směr Tallin

Dorazili jsme k moři. Je tu boží! Mnohem hezčí než v Holandsku, písčiny dlouhý pláže a za nima pár dun a hned lesíky.

Slunce zapadá, romantika jak prase. Škoda, že tu s náma není krásná mladá holka s roztomile plochým a hnědým bříškem, která nám radila cestu a pak za náma ještě přišla s dotazem, co tu děláme. Zrovna v tej jejich prdeli... Jedeme za mořem!

....

Prolezli jsme celý komplex a vstupní branou nepozorovaně vyklouzli ven. Když jsme se vraceli k jezírku, kde jsme měli pořád stan a věci, začal foukat vítr a když jsme ke stanu došli, začalo i pršet. Sbalili jsme všechno a vydali se na pěší túru. Podél jezera, lesem, loukama, k tomu rozhled po pěkné krajině. Asi po čtyřech kilácích jsme přišli do vísky, hrozná prdel, a tám už celkem dost chcalo. Nebylo se kde schovat, tak jsme šli dál. Vítr hodně foukal, do toho déšť, nic moc. Byla mi zima, ale neoblíkal jsem se, abych měl pak suchý věci na převlečení. Ve vsi za další dva kiláky chcalo už pořádně. Schovali jsme se do busový zastávky a začala přímo smršť. Měli jsme to akorát, jinak bysme byli turch.

Mezi kapkama deště jsme ohřáli gulášek. Byl s chlebíkem a tatrancou. Pršet přestalo, tak zas chůze asi čtyři kilometry. Bylo to po asfaltu a nepříjemný. Došli jsme až do městečka, ze kterého jsme včera odjížděli busem a kde jsme kalili ty piva. Stopovali jsme na zastávce na konci města, ale moc toho nejezdilo, tak jsme asi za půl hodky jeli busem. Řidič byl divnej, furt něco žral a dělal při tom strašný škleby.

Jeli jsme asi 20km za pár šupů, ale vystoupili jsme na opačné straně Mragova, takže jsme zas museli kus pěšky. Naštěstí stál v cestě supermarkáč a byl zakoupen meloun, housky a pomáda, což trochu rozjasnilo unavenou mysl. Stopovat jsme započali asi až v osm večer, u takovýho malýho stánku, kam se za chvíli slezlo asi osm mládežníků a když nám zastavilo auto, tak tleskali.

Kluk nás, bohužel, odvezl asi jen dvacet kilásků do Mikolajek, kde už jsme nic nestopli a vyrazili nocovat za kravín, vedle ohrady s bejkama. Trochu jsem se vysral a zalezli sme do stanu. Bylo to asi první noc, co nelítaly ty kurvy komáří. Noc na louce.

Pondělí, 17. července, 21:11

Jsme u moře. 85 km od Rigy, směr Tallin. Rozhodli jsme se, že na Tallin serem, zítra se budem pomalu vracet zpět a pojedeme s kamiňákem do Čech. V neděli bysme měli být doma.

Pátek, 12. července

Vzbudili jsme se asi tak v devět. Sluníčko už páliło, tak jsem vyfotografoval Šamana s bejkama a šli sme k cestě. Tam jsme sežrali výtečnou snídu: půl litru mlíka, čokoládu, chleba a každej půl jabka. Stopovali jsme asi půl hodky a zastavil mladák. Říkal, že dělal polytechniku a že shání práci, který moc v Polsku není. Vyhodil nás na křižovatce na Gizycko, kde jsme byli totálně v hajzlu, poněvadž slavná silnice č. 16 vypadá asi jako u nás mezi vesničkama. Skoro nic nejezdilo, tak jsem smot cigo a pokuřoval. Lidi, co projížděli kolem, ukazovali samý kraviny se společným výsledkem, srali na nás. Pak, zčista jasna zabrzdil kluk s chlápkiem v červenej káře, ale ani nevěděl, že jedem po šestnáctce. Stejně jsme našli a odjeli s nima až k benzince k městečku Orsyzs. Odtad jsme šourkem došli na kraj na autobusovou zastávku. Za necelou hodku, kolem poledne, zastavil krásnej Ford. Řídil děda, ze kterýho se později vyklubal vysokoškolskej profesor. Auto bylo samej airbag, kompletní výbavu a taky pěkně jelo. Děda cestou vyřídil dva hovory, v tom druhym domlouval nějaký lekce z čehosi. Týpek, kterej mu volal, jel zrovna na dovolenou do Prahy. Odvez nás na konec Augustowa, na vlakovou zastávku. On jel do blízkyho jachtovýho klubu.

V zastávce jsme usmažili lunchmeat, flákli ho na chleba a poobědvali. Hic byl velkej, takže na silnici při stopu požitek. Aut jezdilo hafo, ale zastavil kluk s polským fiátkem. Tak tak jsme se tam nasulcovali, bohužel jel jen devět kiláků do řáký prdele. Pěšky jsme ušli zas asi půl druhýho kilometru na vršíček s bus-stopem. A tam jsme vykejsli čtyři hodiny.

Pařák, voda skoro žádná a hnusná (smrděla a měla fuj-ocas). Šaman šel pak do stavení pro vodu, což nás asi zachránilo. Nálada byla pod psa, páč aut jezdilo dost, ale vůbec žádnej kontakt. Ani hovno.

Za ty čtyři hodky zastavil kluk trambusem, že nás hodí do Suwalky. No supr! Bylo to asi 30 km. Kluk kecal, dal nám cigo a vypustil nás na kraji města. Že prej nemá čas, aby nás převez přes. Taky volal kámošovi, jestli nejede do Litvy, ale nejel.

Ve studni jsem si pomočil hlavu, dotočili jsme PETky a razili do města. Nebylo to zas moc daleko, když jsme v krámku koupili dva sejry, dvě piva, čtyři housky a šli se najíst mezi baráky na dětský hřiště, kde si, kupodivu, hrálo spousta dětí. Dali jsme si ten sejra, pikantní rybičky se zeleninkou a zalili to pivkem. Při jídle na nás doráželo, hlavně na ty rybičky, roztomilé koťátko a to tak vehementně, že za chvíli jsme byli středem pozornosti všech těch děcek. Kočičce jsme dali vylízat prázdnou plechovku a jedno dítě ji pak odtáhlo pryč.

Bylo už asi devět, vzali jsme bágly a pokračovali v chůzi přes město: kolem Mekáče, kde měl Šaman hejble, ale zkontroloval jsem ho, pak místem, kde smrděly hovna, sídlištěm s moderním kostelem. Prostě až na konec města. Zapáchli jsme to kousek od silnice u rozestavěnýho baráku. Myslim, že do opravenýho stanu se moc komárů nedostalo, noc byla OK.

Sobota 13. července

Po procitnutí jsme uvařili kávičku a snědli chleba se sejrem. Vylezli jsme na cestu a na busovej zastávce kousek za koncem města hajkovali. Někej trapnej stopař si stoup daleko před nás, ale my odjeli stejně dřív. Zastavila Škoda 120 bílé barvy, dost jetá! Chlápek byl asi velkej škodováckej fanda. Říkal, že už je to jeho třetí. Bavil se převážně o škodovkách, ale byl to kousek, tak to šlo. Vysadil nás osm kiláků od hranic s Litvou. V krámkách u benzínky jsme nakoupili chleba, vodu a dva nanuky. Já pak ještě skočil pro hajzlpapír, kterej nám došel. Paní vůbec nevěděla, co chci, musel jsem jí ukazovat... Bylo to krapet trapný.

S hajzlákem a pomočenou hlavou jsme se vydali na pěší pochod podél kamiónů. Až na čáru. Mezi trucky stály asi tři Češi a pár Slováků. Čechy jsme zdravili, abysme si je načali a pak nám zastavili. Byli z Opavy. Hranice byla daleko a po cestě se v tom vedru moc dobře nešlo. Šlo se vlastně dost na hovno, takže když jsme konečně uviděli celníci, byli jsme rádi, ale hotový.

Napřed jsme museli stát za závorou s autama a když nás mladej celník vpustil, štrádovali jsme si to k prvnímu okýnku. Všechno OK, ale těch okýnek a závor tu bylo asi pět. V posledním seděli dva

týpci, zavolali si nás a očividně je zaujala moje stará fotka, ještě s hárem. Jeden z nich si listoval pornočasákem, zahlídl jsem píču přes celou stránku. Hned za posledním okýnkem jsme učmuchtli první sušenou oběd. V díře vedle nás, asi 1,3m hluboké, plavalo asi patnáct skokanů zelených a hnědých. Náký Rusáci nebo Ukrajinci zalezli za náma do křoví, ale asi se jim nezdařilo překročit čáru, protože se za chvíli vrátili.

Po obědě jsme stopovali, ale nic nejezdilo. V zoufalství jsme napsali ceduli PROSÍM, ČEŠI, že ji budeme ukazovat českým kamiónům. A zabralo to! Ty dva opaváci vskutku zašlápli brzdy a vzali nás. Byl to fotr se synem, mě vez fotr. Byl v pohodě. Napřed, že nás vezou na parkoviště, abysme mohli jet do Vilnius. Cestou jsme se ale dohodli, že s nima pojedem až na LT/LV hranice a vezem to napřed do Rigy a Tallinu a pak zpět přes Vilnius. Na tom parkovišti, kde nás původně chtěli nechat, šli jíst a my seděli vedle nákladáků. Když dožrali, dostali jsme každé po pivku a jelo se dál. Krajina v Litvě je docela monotónní. Jedna cesta, žádná auta, kolem dřevěný osamělý baráky, louky a pole. Sem tam jezírko a památník. Týpek říkal, že kouří sto denně, což taky stvrzoval neustále zapáleným cigárem. Jezdí po světě, teď hlavně na východ: Rusko, Lotyšsko, Estonsko, Finsko. Jeli až do St. Petěrburgu.

Vyhodili nás na Litevsko-Lotyšské hranici, kde nocovali. Rozloučili jsme se a smluvili, že by nás v pátek hodili do Čech. Prošli jsme celnicím kde úřadovali vykalený pohraničníci, jeden na nás furt šeptal: Attention! Attention!, jinej ho tahal pryč. Vyměnili jsme tam 20USD, za což jsme obdrželi 10 LAT. Bylo už asi devět večer, protože se tu šoupe čas o hodinu dopředu. Přes hranice vůbec nic nejezdilo.

Přímo v areálu celnic jsme uvažili zatím asi nejhorší jídlo, hovězí ve vlastní šťávě a skoukli pěknou holku z nějakýho zájezdu. Frisbee házet nešlo, páč foukal fítr, tak jsme šli. Asi půl kiláku od přechodu hned kousek od cesty stála stodola a za ní spustlej sad. V něm jsme postavili stan, napsal jsem SMS domů a ulehli sme. Moc dobře se nám nespalo, protože Šaman měl po tom jídle hrozný větry a bylo mu blbě. Navíc jsme měli pocit, že někdo venku chodí. Nakonec vše OK.

Úterý, asi 15 hodin

Válíme se pod borovicema 30 metrů od moře. Chráníme se tu před slunkem, který pálí velmi silně. Lidí na pláži je dost, přestože voda je trochu zelená a plavou v ní řasy. Odpoledne válíme už zpátky, někam před Rigu.

Neděle, 14. července, Riga

Zase jsme se vykopali až někdy kolem desátý. Došli jsme asi kilák k malej benzince, kde jsme posnídali sušenky Disco a suchej chleba. Ještě jsme koupili další, první lotyšskej chleba, co vypadá jako vánočka, má tvrdou tmavou kůrku, ale jinak je podobnej českýmu. Stál asi 0,3 LAT. Já si byl na hajzlech vyčistit chrup a trochu se opláchnout. Srát tam nešlo, byl to humus. Stopovali jsme na výjezdu z benzínky, nejezdilo ale téměř nic. Naštěstí se pak objevil český kamión, my ukázali PROSÍM, ČEŠI a on zastavil!

Úterý večer

Sedím proti moři, jsem vyhulenej. Naprostá pohoda... Ale ejhle. Nemam co pít... Šaman šel před čtvrt hodkou nakoupit, ale...

Byl to asi třicetiletý týpek se Scanií. Byl opravdu moc hodnej, nabídl se, že nás v pátek vyzvedne a odveze nás do Prahy. Předali jsme si čísla, kecali jsme o Lotyších a Češích, kurvách a městech. Jel taky na Petěrburg, takže nás vysadil na obtahu, asi 20km od Rigy. Bylo tak kolem dvou odpoledne.

Stop byl v prdeli. Stáli jsme na takovej skoro dálnici na zastávce, aut jezdilo hrozně, vedro bylo taky hrozně, ale nikdo nezastavoval. Když přišli dvě ženský, stará a mladá, odjeli hned. Nám pak zastavil kluk s dodávkou na ovoce. Vez asi jen tři přepravky, jinak byl volnej. Hodili jsme bágly dozadu a zasedli. Poslouchal místní techno-pop rádio, takže hudba nic moc, ale aspoň hrála nahlas. Odvez nás k centru a byl to docela flák. Moc toho nenamluvil, jen se ptal, jestli jedem do hotelu.

Riga

Zastavil nám u památníku, sloupu, nahoře stála paní, dole jí jistili svalnatí vojáci. Kousek dál stál větší pravoslavný kostel, ve kterém právě sloužili mši. V parku za ním jsme sestavili náš kuchyňský aparát a uvařili těstoviny. Byly moc dobré. Lidi po nás pokukovali, my zas po nich. Krásný holky, který se tu údajně vyskytují ve větší míře, jsme neviděli skoro žádný. Dalo by se říct, že byly spíš horší.

Po jídle a cigárku jsme se vydali do města. Riga je pěkná. Pěkný baráky, takový velký, pěkný historický centrum. Na jednom náměstíčku u turist centra, jsme narazili na dva Čechy. Kluka s chlapem, který vezli do Petěru tatrovky. Měli nějaký problémy s papírama, tak si šli prohlídnout město. Vyfotili jsme je před zajímavým kostelem a opustili je. Někdy individua nám chtěli vnutit pohledy a píčovinky z jantaru, ale neměli šanci.

Šli jsme při řece, přes kterou se klenul zavěšený most, podobný tomu v Rotterdamu. Když jsme si v jedné uličce chtěli odpočnout, vyfakoval nás voják, že tam být nesmíme, páč ten barák je parlament. Tak jsme teda šli odpočívat vedle do parčíku.

Zase jsme prošli centrem a vymysleli, že pojedem kousek k moři vlakem. V krámku jsme koupili půl melouna, 1,5l piva, chleba, dvě pomazánky s česnekem a dvě vody. Dohromady za 2,48 LAT. V dalším parčíku, vedle divadla, jsme požrali melouna a vykalili pivo. Pobíhaly tam nějaký krojovaný holky, točili se na video a pak I nás. Chtěli jsme se zeptat, kudy na nádraží, ale všichni mluvili rusky. Nakonec nás nasměrovali na trolejbus č. 17. Chtěli jsme dát černou jízdu, ale v trolejbáči prodávala paní lístky za 0,2 LAT/osoba. Tak na nádraží! Bylo to kousek od místa, kam nás dovez kluk s ovocem. Před nádražní budovou zakoupil Šaman dvakrát bakoš za 0,4 LAT. Byla to výborná, obilná usmažená placka s nádivkou.

Vlak do Carnicavy stál 2,4 LAT a ve vlaku, kterej byl celej dřevěnej, nebyly hajzly a mě se chtělo hrozitánsky chcát. Cesta trvala nekonečnou půlhodinu.

Carnicava je prdelka, asi tři kiláky od pláží, na který nás navigovala krásná holka. Ve kšeftu jsme koupili 2x1,5l piva v PET a šli k moři. Napřed vsí, pak chatovou zástavbou a nakonec lesem borovic.

Moře bylo úplně boží. Velký písečný pláže, otevřený moře, skoro žádný lidi. Šaman se koupal, já ne, páč to bylo studený. Pak jsme asi do půlnoci kalili piva a koukali na moře. Stan jsme poprvé nepostavili, možná to bude blbost, komáři docela lítají. Zkusili jsme na ně repelent, ale stan je stan. Věci přes noc dost navlhly. Spali jsme hned za prvním valem u moře.

Pondělí, 15. července

Hned po probuzení jsem vyrazil sbírat na pláž jantary. U moře nikdo nebyl, parádní ráno. Voda byla super, ale jantar jsme našel jen jeden a malinkej. Zato tam bylo vyplaveno spousta krásně omyletech klacíků a dřev. Ve velikej louži na láži jsem sebral pár ulit z mořský havěti.

Uvařili jsme kuřecí nářez a kávičku. Přesně tolik stačilo na moje i Šamanovo sraní. Pak pomalu začali chodit lidi. Vykoupali jsme se a umyli v moři a pak se tu váleli.

Asi v půl třetí jsme se sbalili a v tom největším parnu vyrazili do Carnicavy na stopa. Byl to opruz. Ve vsi jsme koupili dvě vychlazené, lehce gazované vody a chleba, ze kterého se posléze vyklubala veka. Vše to stálo 0,92 LAT. Došli jsme asi kilák za ves a stopovali směrem k hlavní cestě na Tallin. Směr Adaži-Pabaži. Chtěli jsme tam dojít napřed pěšky, ale ta holka a mapa říkaly, že je to jedenáct kiláků. Tak sme tedy stopovali. Báby, co přišly na autobus, si asi povídaly něco o stopování, ale těm lidem tady nerozumíme VŮBEC nic.

Asi za dvě hodky zastavil starší pán. Mluvil dobře anglicky a dovez nás na tu cestu. Byli to čtyři kiláky. Za mostem přes celkem špinavou řeku jsme chvíli hajkovali a zastavil hustopán. Vypadal jako nasranej Rusák, myslel jsem, že nás pošle do pekel, ale nic takovýho. Vracel se z Irska, kde dělá a jel

asi 50km zakalit za kámošem. Měl starýho Pasata bez zadní značky a bál se, že ho zastaví bengá. Taky že na cestě stáli, tak zastavil a šel si koupit Chesterfieldky, který stejně neměli a když policajt zašel za kiosek, pokračovali jsme dál v cestě. Povíдали jsme o Irsku, práci, ruskejch bastardech co jich je v Lotyšsku 50% a v Litvě 20% a o politickým bordelu, kterej je všude.

Vyhodil nás 85 km od Rigy, na cestě do Tallinu, v lesích, asi 100m od moře. Ale to jsme ještě nevěděli. Stopovali jsme asi do sedmi, ale nic nejzdilo, tak jsme popošli asi dvě stě metrů k baru nad mořem, no a tam jsme ještě teď (středa, 14:30)

U kiosku jsme ohřáli guláš a sežrali ho s rybičkama se zeleninkou a s celým chlebem. Rozhodli jsme se, že na Tallin serem a že pojedem v pátek domů s těma kamióňákama. Přesunuli jsme se k moři. Pláž byla pěkně velká, ale voda hnusná, zelená s řasama. Fůj! Nekoupali jsme se. Stan jsme postavili asi až v jedenáct večer a to bylo ještě světlo. Šeří se před půlnocí. Noc v klídku, akorát kolíky moc v písku nedrží.

Úterý, 16. července

Asi v devět mi vzbudilo slunce a pařák ve stanu. Šel jsme při moři asi půl kiláku a hledal jantary, který tu ale zřejmě nejsou. Nenašel jsme ani hovno, tak sem sebral aspoň nějaký pěkný kamínky.

Snídali jsme chleba s výbornou česnekovou pomazánkou, ale bylo toho málo. Chleba došel, zbyly nám dvoje rybičky. Celej den, až do pěti odpoledne, jsme se váleli v lesíku u pláže, dvakrát jsme se koupali a taky sme krmili mravkolevi mravencema.

Asi ve čtyři jsme uvařili těstoviny, sbalili si věci a vylezli na cestu ke kiosku stopovat. Samozřejmě nic. Sežrali jsme poslední, několikrát přetavenou čokoládu a rybičky v tomatě. Kolem projeli tři český kamióny, ale nezastavily ani na naší ceduli. Sralo nás, že asi neodjedem. Lidi se smáli, ukazovali, že maj plno, nebo že nás nevezmou. Pak jel český tirák v protisměru a zastavil na parkovišti u kiosku. Vyslal jsem Šamana, ať mu jde říct, aby o nás informoval vysílačkou jiný kamióny. Přišel s dobrou zprávou: zítra kolem šesti večer pojedem s tutím týpkem domů. Jede do Tallinu a bude se tudy vracet zpět. Prej nás naloží. Uvidíme!

Vzali jsme tedy bágli a šli se zase plácnout na pláž. Slunce už nepálilo a zničehonic nás oslovil kluk ze Zlína. Jel stopem do Amstru, pak do Tallinu a teď jel s nějhakým Litevcem na polský hranice a domů. Pokecali jsme a on, že musí jet. Za chvíli se vrátil, jestli nemáme fajfku. My že jen papírky. Vytáh kousek hašiše a dali sme brko. Asi po deseti minutách odjel.

Zůstali jsme sami u moře, západ slunce před náma. Házeli jsme si v příboji frisbee, prostě pohoda! Šaman pak šel do kempu pro vodu a chleba. Když to dotáh, uvařili jsme těstoviny s houbovou omáčkou. Padla k tomu půlka chleba.

Asi v půl jedenáctý jsme rozdělali na pláži oheň a čuměli jsme na červenou zář na západě. Měsíc dorůstal a házel do moře krásný šajny. Spát jsme šli ještě vyhulený zas na to místo jako včera. Bylo krátce po půlnoci.

Středa, 17. července

Tak dneska máme odpočinkovej den. Čekáme na toho týpka, snad nás vyzvedne. Zase mi vzbudil hic, musel jsem se přesunout pod borovici a spal sem dál. Slunce je ale rychlá mrcha a stíhalo mi. Musel jsem před nim unikat po plácku mezi stromama. Snídaně byla malá, asi v poledne jsme si dali malý rybičky a zbytek včerejšího chleba. Válime se u moře, byl sem se vykoupat, ale je to studený a zelený. Už tám nelezu. Teď je půl pátý a žereme rychlou večeři: kuře na paprice a těstoviny. Za chvíli to sbalíme a půjdeme čekat na parkplatz na kamión. Je krásně.

Přijeli jsme do Plzně asi za čtyři dny s jinejma českějma kamiónama.